

«Не вінаватая я, ён сам прыйшоў!» А я сантэхніка чакала...» Як мы з міліцыяй «наведалі» сталічных «начных матылькоў»

Найстарэжытнейшая прафесія аказалася яшчэ і адной з самых стойкіх: ні сексуальная рэвалюцыя, ні свабодныя сучасныя норавы, ні нават крызіс не змаглі пазбавіць «прадажнае каханне» запатрабаванасці. Аднак уплыў прагрэсу ўсё ж такі адчуваецца: з вуліц большасць «неагетэр» перайшлі ў інтэрнэт. Замест таго каб стаяць на морозе (а якімі яны могуць быць зімой, беларусы ведаюць не па чутках!), дзяўчаты размяшчаюць сваю анкету на спецыялізаваных сайтах і чакаюць «гасцей».

Супрацоўнікам міліцыі ўсе інтэрнэтныя «паролі і яўкі» добра знаёмыя. Падобныя заданні нават не выклікаюць у іх вяселасці — гэта штотыднёвая руціна, ды і схема работы даўно адпрацаваная. Адшукаць у Мінску прастытутку можна за дзве хвіліны. З выбарам складаней: ён велізарны, прапановы ёсць як на розны кашалёк (ад 40 долараў і вышэй, дзе 500 — гэта далёка не мяжа), так і на розны густ. Праўда, зазірнуць у вочы — люстэрка душы — атрымаецца толькі пры асабістай сустрэчы: свой твар, мабыць, з-за сціпласці, дзяўчаты не дэманструюць.

Прагледзеўшы некалькі анкет, спыняем свой выбар на «дуэце» пад арыгінальнай назвай «Салодзенькія». Дзяўчаты гатовыя працаваць як у пары, так і паасобку. Нам гэта толькі на руку: зараз можна затрымаць адрозу абедзвюх.

Далей усё да смешнага проста. Набіраем нумар:

— Добры дзень. Хацеў бы пад'ехаць да вас. Праз колькі? Ды на працягу 20 хвілін. Добра, запісваю адрас.

Па прызнанні супрацоўнікаў міліцыі, дзённы час — самая гарачая пара для «дамашніх» прастытутак. Мужчыны, якія шукаюць вострых адчуванняў, часта прыезджаюць да іх падчас абедзённага перапынку або паміж дзелавымі сустрэчамі, таму што потым будзе не да таго — чакае вячэра ў цёплым сямейным коле.

Звычайна прастытуткі асцярожнічаюць, адрозу называюць толькі нумар дома, з акна выглядаючы, на якім аўтамабілі прыехаў кліент і ці адзін ён. Калі нешта выклікае падазрэнні, альбо не адчыняюць дзверы, альбо наогул выклікаюць тэлефон. Ведаючы пра гэта, адпраўляемся да іх на дзвюх машынах. Супрацоўнік міліцыі, якому выпала роля кліента, падываецца ў кватэру адзін.

Яго задача — асабіста атрымаць інфармацыю, якая пацвярджае незаконнасць роду заняткаў «прадпрымальніцы». Як толькі гаворка заходзіць аб кошыце або відзе сексуальных паслуг, супрацоўнік міліцыі дастае службовае пасведчанне.

Цяпер за тым, што адбываецца, можна паназіраць не хаваючыся. Калі мы заходзім у кватэру, там пануе напружаная атмасфера.

— Яшчэ прыйшлі! Вас не вучылі разувацца, калі ў дом заходзіце? Мы тут басанож ходзім, а вы бруды са двара нанеслі. Бярыце швабру і прыбірайце! — абуралася адна з дзяўчат.

Яна, апранутая ў адкрытую начнушку, скрыжываўшы рукі на грудзях, сядзіць за кухонным сталом і спрачаецца з міліцыянерамі. Яе сяброўка паводзіць сябе больш спакойна і моўчкі збіраецца.

— Галоўнае, пашпарты не забудзьце, — некалькі разоў паўтарае супрацоўнік міліцыі.

Нават гэтая фраза выводзіць эмацыйную дзяўчыну з сябе.

— Мы што падобныя на адсталых? Не трэба адно і тое ж казаць дзесяць разоў! — яна амаль пераходзіць на крык, пры гэтым бярэцца за швабру і дэманстратыўна выцірае падлогу там, дзе засталіся сляды ад абутку. Скончыўшы прыбіранне і, мабыць, змірыўшыся ўсё-такі з непазбежным, пачынае пераадзівацца, але ні на секунду не спыняе гнёўную гаворку.

Па прызнанні Каці і Паліны, яны чакалі не «кліента», а сантэхніка.

Тым часам аглядаем кватэру. Адрозу ж становіцца відавочным, што яна нежылая: асабістых рэчаў — мінімум. Увагу прыцягвае вялікі, разасланы днём ложак. Злавіўшы нашы погляды, адна з дзяўчат заўважае: «Што? І падрамаца нельга?»

Патраціўшы на зборы хвілін 20, нарэшце адпраўляемся ў аддзяленне міліцыі. Па дарозе адна з дзяўчат, тая, што больш дзёржкая, — назавём яе Каця — гуляе на тэлефоне ў карты. Другая, скажам, Паліна, прыкметна нервеецца і просіць адказаць на адзін «вельмі-вельмі важны» званок, але дазволу не атрымае — не паложана.

Нават трапіўшы ў аддзяленне, дзяўчаты сваю віну так і не прызнаюць.

— Мы чакалі сантэхніка, у нас зліў забіты, таму вас і ўпусцілі. Я ўвогуле ў душы была. Паглядзіце, валасы мокрыя, — апраўдваецца Каця.

— Я дзверы нікому не адчыняла і па тэлефоне ні з кім не размаўляла. Што там Каця ў душы рабіла, я не ведаю, — падтаквае ёй Паліна.

Па версіі дзяўчат, у сталіцу яны прыехалі з аднаго з рабных гарадоў Гомельскай вобласці, адкуль абедзве родам, за дзень да гэтага — уладкоўваліся на працу ў краму. Ужо паспелі схадзіць на гутарку, і менавіта званка ад магчымага наймальніка і чакала Паліна.

Здымная кватэра выглядае нежылой, у ёй практычна няма асабістых рэчаў.

Я ўжо амаль гатовая шчыра паверыць, што ўся гэтая сітуацыя — недарэчная выпадковасць, але справа даходзіць да агляду асабістых рэчаў. Змесціва сумкі быццам бы не выклікае падазрэнняў, звычайны «жаночы» набор: ключы, навушнікі, памада, гумка для валасоў, аднак у кашалёку знаходзіцца доказ таго, што жанчыны ўсё ж такі зарабляюць забароненым рамяством: у кожнай — па вялікім стосе тэлефонных SIM-картак.

— Звычайна прастытуткі мяняюць працоўны тэлефонны нумар раз на некалькі дзён. Тое ж датычыцца і кватэры: часцей за ўсё яны здымаюць яе на суткі. Распаўсюджаная практыка, калі дзяўчаты з перыферыі прыезджаюць у сталіцу ўсяго на некалькі дзён, каб падзарабіць, — адзначаюць супрацоўнікі міліцыі.

Размова заходзіць пра бацькоў.

— Я даўно дарослы чалавек. Мне 26 гадоў! З маці ўжо некалькі гадоў не маю зносін, але хваляваць яе ўсё адно не хачу. За свае ўчынкы я адказваю толькі сама! — павышае голас Кацярына. Відаць, што гэтая тэма яе вельмі моцна крапае.

Прызнаваць сваю віну, як і паказваць твар на камеру, дзяўчаты катэгарычна адмовіліся.

Разбіранні доўжацца дзве гадзіны, пасля чаго дзяўчат адпраўляюць да ўчастковага, ноч ім давядзецца правесці ў ізалятары часовага ўтрымання. Адрозу ж на наступную раніцу — суд: як растлумачыў намеснік начальніка Савецкага РУУС Аляксандр ФІЛІПЧЫК, згодна з артыкулам 17.5 Кодэкса аб адміністрацыйных правапарушэннях займанне прастытутыі цягне накладанне штрафу ў памеры ад шасці да дваццаці базавых велічынь або адміністрацыйны арышт, за паўторнае парушэнне на працягу года — штраф ад трыццаці да пяцідзесяці базавых велічынь або адміністрацыйны арышт.

Супрацоўнікі аддзялення па наркаконтролі і супрацьдзеянні гандлю

ў анкетце ўпішуць неапрацаваную інфармацыю, прыбіраючы да пары дзясяткаў лішніх гадоў, ці ж загрузаюць чужыя фотаздымкі. Так што цалкам магчыма, што замест юнай стройнай німфы на месцы вас будзе чакаць жанчына «з формамі», бліжэй да перадпенсійнага ўзросту. Але тут ужо нічога не зробіш: назваўся груздом — лезь у кош.

Усяго летась у Мінску было складзена 619 адміністрацыйных пратаколаў. 207 асоб панеслі пакаранне ў выглядзе адміністрацыйнага арышту, астатнія — заплалі штраф агульным памерам у 176 тысяч 855 рублёў. На цяперашні момант на апэратыўным ўліку стаіць каля тысячы чалавек.

Дар'я КАСКО. kasko@vziazda.by

Канчаткова паверыць у невінаватасць дзяўчат перашкодзіла вялікая колькасць SIM-карт, знойдзеная ў кожнай.

Каця любіць чытаць, яе апошні выбар — кніга пад назвай «Экстрэмальныя адносіны».

Фота Сяргея Нікановіча.